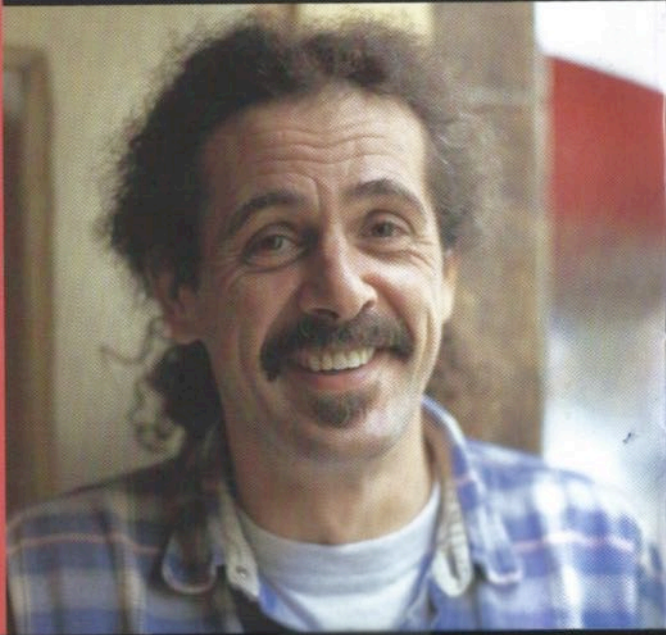

'De liefde voor muziek dringt diep door in
| onze poriën.'

De Muziek van de Branding

We lopen over de Nieuwendijk. Samen met Paskal Jakobsen, zanger van Bløf, geboren en getogen Vlissinger. De bootjes in de jachthaven deinen op de kabbelende golfsjes van het water. De wind zingt door de touwen. Pittoreske geveltjes trekken aan ons oog voorbij. Plotseling staan we voor een klein nostalgisch winkelpandje. Nummer 75. Door de etalage met zwierige gouden letters en fraaie glas-in-loodraampjes kijken we naar binnen. Het is de thuishaven van Sjak Zwier, gitaarbouwer.

Zwier (41) ontvangt ons in zijn winkel annex atelier. Klein, maar fijn. Aan de lange wand zien we de meest uiteenlopende gitaren, akoestisch en elektrisch. Allemaal handgemaakt.

Er tegenover, in een nostalgische donkerhouten vitrinekast, hangen de fraaiste, achter glas. Zelfs een moderne goudkleurige. De tegenstelling is mooi. Achterin staat Zwier's werkbank. Hij was er juist aan het werk. Aan een elektrische. De snaren zitten er al op. Hij moet alleen nog afgewerkt. En gepolitoerd. We schuiven bij hem aan en ademen de warme bruine sfeer. De liefde voor muziek dringt diep door in onze poriën.

Zwier had zijn winkel eerst in Middelburg, waar hij geboren is. Al weer enkele jaren geleden toog hij naar Vlissingen. 'Eigenlijk vanwege de lokatie en het ondernemersklimaat.

'Eén van de tien gerenomeerde
| gitaarbouwers.'

Maar al gauw vond ik hier mijn stekje. Het is echt mijn thuis geworden en ik hoef dus ook niet meer weg. Ik zit hier op twee minuten afstand van de zee!

Heeft de zanger van Bløf (26) een speciale band met de boulevard, Zwier komt liever op het Nollestrand, voorbij het windorgel. 'Daar gaan de echte Vlissingers naar het strand. Gezellig bijkletsen, genieten van een biertje op het terras van het strandpaviljoen.'

Alhoewel, voor inspiratie zoekt hij de stilte op. Aan het strandje achter de Oranjemolen. 'Daar is het heerlijk rustig. Ik heb het bijna voor mezelf alleen. Daar kan ik echt tot bezinning komen.' Maar het meest dierbaar is hem toch zijn winkel. Zwier glimlacht: 'Mijn winkel? Ik woon er zo'n beetje!'

Voor Paskal Jakobsen is het de stad in zijn geheel die hem inspiratie geeft. De sfeer, de mensen, er bekend zijn. 'Ofschoon ik inspiratie niet zo plaatsgebonden vind. Die haal ik voornamelijk uit de interactie met mensen en dat kan ik overal.' Wel heeft hij dierbare gevoelens bij het Bellamypark, vooral wanneer de muzikent er weer staat. Dat herinnert hem nog altijd aan Bløf's eerste echte optreden voor een groot publiek. 'Daar is het eigenlijk allemaal begonnen...'

'Er zijn in Nederland zo'n dertig gitaarbouwers. Slechts een stuk of tien mogen zich *gerenommeerd* noemen,' vertelt Zwier terwijl hij ongemerkt de gitaar op z'n werkbank streelt. Als hij eerlijk is, dan hoort hij daarbij, bij die 'groep van tien'. Jakobsen knikt instemmend: 'Het gitaargeluid is voor het grootste gedeelte de verdienste van de bouwer. Gitaristen onder elkaar hebben daar een héél gevoelig oor voor, zijn uiterst kritisch!' Zwier bescheiden: 'Akkoord, maar de gitarist moet er altijd nog wel uit *kunnen* halen wat er in zit. Vandaar dat ik klanten in de winkel altijd wil horen en zien spelen.' Zwier is zelfs een beetje psycholoog. Hij kan het met mensen, eruit halen wat erin zit. Zo komt hij tot zijn adviezen. 'Gitaristen zijn lastig, hoor! Ze kunnen slecht concreet maken wat ze bedoelen. Ze hebben het altijd over gevoel. Dus, ik laat ze eerst een paar gitaren horen, laat ze vooral veel praten en pas dan mogen ze zelf uitproberen.'

De muziekwereld is klein, maar naar verhouding geniet Zwier waarschijnlijk evenveel roem als Bløf. Hij heeft klanten in Vlissingen, in Zeeland, in Nederland en daarbuiten. Bijvoorbeeld Jan Hendriks van Doe Maar en Ronald Vanhuffel, de Belgische producer van Bløf. 'Maar een klassieke gitaar bouwen voor een klant waar niemand waarschijnlijk ooit iets van zal horen, vind ik net zo inspirerend.'

Zwier woont graag af en toe concerten bij van zijn klanten. 'Ik vind het leuk om te horen dat ze er goed op spelen. Plus zo houd ik feeling met ze, met hun ontwikkeling. Ik kan ze dan ook beter adviseren. Uit hun reacties proef ik de waardering. Zoals wanneer ik binnenkom en ze enthousiast roepen: *'Hé, daar hebben we de gitaardokter!'*. Zwier weet dat kwaliteit niet altijd een garantie is voor succes.

Daarom is de gitaarbouwer maar wat blij met de waardering uit de muziekwereld. Niet voor niets wordt hij regelmatig gevraagd in een muziekjury op te treden of een column te schrijven, zoals onlangs nog voor het muziektijdschrift 'The Music Maker'.

Muziek in de breedste zin van het woord, dat is Zwier's drijfveer. Onder de indruk is hij van wereldberoemde gitaristen als John Williams: 'Vooral zijn gitaarbouwer intrigeert me. Aboriginal van komaf, met (dus) een heel apart gevoel voor muziek en wonend in een krakkemikkig huis, midden in de 'outback' van Australië. Voor elke reparatie reist Williams daarheen!'

Maar ook van de muziek van Bløf geniet hij: 'Niet alles vind ik goed, maar wel bijna alles. Alhoewel, het allerbeste van Bløf vind ik de manier waarop ze hun muziek op het podium vertolken. Die doet mij in één klap de CD vergeten.'

Zwier bouwt gitaren voor alle soorten muziek. Ooit heeft hij er eens één gebouwd in 32 uur, achtereen. 'Daarna heb ik heb hem weggelegd, een paar uur geslapen en toen de klant gebeld dat ie 'm kon komen halen. Mits hij er heel voorzichtig mee zou doen. Wat bleek ... de avond daarna was hij er toch mee op het podium gaan staan. Gelukkig ging het goed, maar het was wel een prestigezaak!'

Hij maakt zo'n 20 tot 30 gitaren per jaar. Zijn agenda is altijd overvol.

Vandaar dat hij zijn winkel alleen open doet op woensdag-, donderdag- en vrijdagmiddag en op zaterdag. De andere momenten is hij aan het bouwen. 'Dan kan niemand mij bereiken. Zelfs de telefoon neem ik niet op.'

De allermooiste gitaar vindt hij die die zo naturel mogelijk is. 'Ongelakt, in de olie of gepolitoerd met schellak. Dat is een natuurlijk product, wat je flinterdun en met de hand aanbrengt op de gitaar. Het is wel kwetsbaar, maar het klinkt het allerbeste.'

Net als bijna alle Zeeuwen is ook Sjak Zwier verknocht aan de zee. Voor hij gitaarbouwer werd, was hij dertien jaar beroepsduiker. Hij had twee grote hobby's. Het duiken en de gitaar. 'Maar al gauw kwam ik tot de ontdekking dat ik een slechte gitarist was.'

Spelen ging me niet goed af. Het zelf verbouwen en afstellen wel. Aanvankelijk deed ik dat voor vrienden en kennissen. Tot Henny van Ochten, mijn gitaarleraar, zei dat ik wel erg goed was in dat prutsen aan de gitaar. Toen ben ik de studie gitaarbouwer gaan volgen. In Puurs in België, vijf jaar lang.'

Sjak Zwier en Paskal Jakobsen leerden elkaar kennen door de gitaar. 'Daar is het allemaal mee begonnen. Eigenlijk staat de gitaar symbool voor onze vriendschap. Al is die inmiddels wel uitgegroeid tot meer. Toch moet Paskal vrij zijn om zijn gitaar te laten maken waar *hij* dat wil. Daar heb ik me wel eens zorgen om gemaakt, dat de gitaar tegelijkertijd ook onze vriendschap in de weg zou staan. Gelukkig is dat niet zo!' De linkshandige Paskal Jakobsen, genietend van een tweede rondje koffie en sigaret, vangt Zwier's blik: 'Mijn eerste gitaar, een 2e hands Les Paul, kocht ik bij Sjak. Alle gitaren nadien, voor de band, *bouwde* hij. Ik heb heus wel eens een uitstapje gemaakt naar iemand anders, maar Sjak maakt gewoon precies wat ik nodig heb, tot in detail. Sterker nog, vaak weet hij zelfs beter wat ik zoek, welk geluid ik nodig heb. Zoals op dit moment het type Telecaster. M'n laatste gitaar is sowieso anders dan de eerste. Samen groeien we naar een geluid toe en samen zoeken we altijd weer verder. Een constante ontwikkeling eigenlijk.'

Toch is er nog een andere gemeenschappelijke liefde. Het water, de zee. Jakobsen heeft het vast al vaker verteld: 'Voor mij persoonlijk is water het einde van het land. En het begin van de zee. Met Bløf gebruiken we het water vaak als metafoor in onze songteksten. Denk maar aan 'Hier aan de kust' en 'Dansen aan zee'.'

Het slotakkoord, dat is van Zwier. Zoeken naar de juiste snaar, dat hoeft hij niet: 'Voor mij is Vlissingen m'n thuis*haven*. Daar voel ik me het dichtst bij de zee... en bij de muziek van de branding!'